

denne Tilstand ved § 36 og ved den Anvendelse, som § 37 kan faae og faa herpaa.

Hass: Den ærede Ordfører maa have taget feil af mine Bemærkninger, thi jeg gjorde just opmærksom paa, at det Forslag, jeg har stillet til § 37, var af større Betydning end de andre. Det, der har bevæget mig til at stille Forslaget, er den Betragtning, at der kunde findes Tilfælde, hvor Dommeren, naar det skulde overlades til hans Skøn at dømme om den Berusedes Tilstand, og han saa skulde henføre den under § 36, vilde være nødt til aldeles at friljende ham, idet denne Paragraph jo begynder med Ordene: „Straffri er fremdeles osv.“ Deri finder jeg en Modsigelse, og det er for at bøde paa denne Modsigelse, at jeg troede, det var rigtigere, at Beruselse henførtes til en bestemt Paragraph, hvor der foreskrives en Straffefor mildelse, og da navnlig under § 37, der begynder med Ordene: „En ringere Straf end den loobestemte“. Hvilken Straffen herefter skal være, overlader jeg naturligtvis fuldkomment til Dommerens Skøn. — Hvad Udeladelsen af Ordene „det tilladte“ i andet Stykke af § 38 angaaer, da kan jeg, naar jeg læser det første Stykke, ikke forstaae Andet, end at disse Ord ere overflødige; men dette er ikke af en saadan Vigtighed, at jeg videre skal opholde mig ved det, ligesom heller ikke ved mit næste Endringsforslag.

Ordføreren: Jeg reiser mig blot for at afværge en Misforstaaelse. Den ærede Forslagsstiller troer, at den Berusedes Tilstand i Almindelighed gaaer ind under § 36, saaledes at Lovudkastet skulde bestemme Straffrihed, hvor Handlingen var begaaet under saadanne Forhold. Dette er en stor Vildfarelse. Nei, Beruselsen kan efter Omstændighederne være stegen til en saadan Grad, at den paagjældende Gjerningsmand i Gjerningens Dieblit mangler al Bevidsthed, Beruselsen kan derhos i saadanne Tilfælde være uforskyldt, og da vil der naturligtvis ikke kunne være Spørgsmaal om Straf, da falder Forholdet ind under § 36. I andre Tilfælde kan Tilstanden falde ind under § 37, hvorefter der indtræder en Formildelse af Straffen, og det tredje Tilfælde er

endelig det, at der slet ikke kan tillægges Beruselsen i og for sig nogen Indflydelse paa Gjerningens Strafbarhed. Jeg skal tilføie, at den Misforstaaelse, den ærede Forslagsstiller har gjort sig skyldig i, hverken er foranlediget ved Betænkningen eller ved Straffelovens Motiver, der naturligtvis fremstille Sagen fuldkomment i Overensstemmelse med, hvad jeg her har anført.

Hass: Jeg behøver kun at tilføie den korte Bemærkning, at det, jeg er gaaet ud fra, er den Betragtning, at Drukkenstab i intet Tilfælde, selv hvor den medfører aldeles fuldkommen Bevidstløshed, kan være en tilstrækkelig Begrundelse for fuldkommen Straffrihed. Menigheden mellem min Betragtning og Udvalgets bestaaer deri, at efter min Mening bør Drukkenstab i intet Tilfælde henføres under § 36.

Krieger: Med Hensyn til det første Forslag, som den ærede Landskingsmand har stillet, er, som det allerede af min ærede Ven (Brock) er anført, Hovedsagen den, at Udkastets Opgave er at betegne Sindsstilstanden uden særligt at gaae ind paa Årsagen til denne. Derimod er der ved Forslaget, saaledes som det er stillet, tilfattet at fremhæve en enkelt mulig Årsag; men ved saaledes at fremhæve en enkelt mulig Årsag, og ikke at holde sig til Virkningerne forvirrer man Anlægget i Udkastet. — Yovrigt giver en Ytring, som den ærede Ordfører fremsatte med Henvisning til Motiverne, mig Anledning til en almindelig Bemærkning. Ganske vist ligger det i Sagens Natur, at et saadant Arbejde maa ledsages af Motiver, og at Udvalgets Indstillinger ligeledes maae være ledsagede af Motiver, men Enhver veed, at hvor en Commission arbejder, eller hvor et Udvalg arbejder, der er det, det gjælder om, fortrindsviis Indstillingerne. Naar der til et omfattende og vigtigt Lovarbejde, eller til en Række af Indstillinger skal skrives Motiver, maa der nødvendigvis gives Ordføreren, eller den, der skriver Betænkningen, et vist Spillerum; man maae nødvendigvis der give Individualiteten nogen Frihed. Man kan ganske vist paa enkelte Punkter gjøre Hensillinger, som Ordføreren altid med Belivillie modtager